

Streda 2. pôstneho týždňa

Mt 20,17-28

Ambicióznosť

Usmerniť prirodzenú ambicióznosť človeka na nadprirodzený cieľ

Nepochybujem o tom, že každý rodič má radosť z toho, keď sa jeho dieťa, syn či dcéra, v živote uplatní, niečo dosiahne. Niektorí rodičia sú spokojní, keď ich dieťa skončí vysokú školu a potom sa dobre zamestná. Inokedy sú radi, keď ich syn má úspechy v podnikaní a darí sa mu alebo, keď si dcéra vďaka svojmu nadaniu na cudzie jazyky nájde lukratívne miesto na ministerstve a popritom má ešte aj šťastné manželstvo. A možno povedať, že radosť prežíva každý človek, keď v živote dosahuje nejaký svoj životný cieľ a úspech. Túžba v živote niečo dosiahnuť, ambicióznosť, je vo svojej podstate dobrá a Bohom chcená, vďaka tejto dynamickej sile v nás dosahujeme skvalitnenie nášho života, budujeme civilizáciu...

Aj Salome, matka Zebedejových synov Jakuba a Jána túži, aby jej synovia v živote niečo dosiahli, aby sa niekým stali. Prosí Ježiša, keď sa stane kráľom Izraela, aby Jakubovi a Jánovi zveril vo svojom kráľovstve druhú najvyššiu moc, prosí, aby sedeli po Ježišovej pravici a ľavici (*porov. Mt 20,20-21*).

Ako väčšina ľudí v Izraeli aj nábožná žena Salome, sesternica Panny Márie, vidí v Ježišovi budúceho politického Mesiáša. Ako príbuzná Ježiša sa prihovára za svojich synov. Reakcia ostatných učeníkov nedá na seba dlho čakať. Keď to počuli, namrzeli sa na Jakuba a Jána, že sa chcú presadiť na úkor ostatných a dávali im to aj pocítiť. Ježiš si to všimol, zavolať si učeníkov k sebe a povedal im: **„Kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vaším služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vaším sluhom“** (*Mt 20,26b-27*). Tieto Ježišove slová museli iste všetkých veľmi prekvapiť. Ježiš tu podáva priam revolučný pohľad na prirodzenú túžbu človeka presadiť sa, zviditeľniť sa, niečo v živote dosiahnuť. Príchodom Božieho kráľovstva do života človeka dochádza i k radikálnej zmene v rebríčku hodnôt. Kto chce byť veľkým má sa stať služobníkom, a kto chce byť prvý, prvenstvo dosiahne ako sluha. Ježiš tu celkom určite nemyslí na vonkajšiu formu či podobu osobného realizovania sa v profesii sluhu, ale svojou výpoveďou ide hlbšie. Poukazuje na pohnútky a vnútorný postoj pri realizovaní osobnej ambicióznosti. Kto sa chce stať veľkým v Božom kráľovstve, svoju skutočnú veľkosť dosiahne jedine v službe druhým. Cieľ snaženia nesmie byť zameraný na osobný prospech, napríklad zisk alebo slávu, ale musí byť zameraný vo svojej najvnútornejšej podstate na dobro iného. A prvenstvo možno dosiahnuť jedine v postoji sluhu a sluha si je veľmi dobre vedomý svojho postavenia. Predovšetkým si je vedomý, že ten, komu slúži, je pán, seba vníma v pozícii „dole“. Sluha vníma to, čo robí ako svoju povinnosť a nie ako svoju blahovôľu. Sluha je ten, ktorý koná, no pritom je kdesi v úzadí, je nepovšimnutý, nenápadný. Pán Ježiš uzatvára svoju reč slovami: **„Ako ani Syn človeka neprišiel dať**

sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mt 20,28). Je zrejmé, že učeníci ešte plne nechápali Ježišove slová o prvenstve v Božom kráľovstve. No po vzkriesení pochopili.

Ak by sme si po prečítaní dnešného evanjelia mysleli, že ambícia človeka v živote niečo dosiahnuť je zlá, pomýlená alebo zbytočná, boli by sme iste v omyle. Každý človek má právo realizovať sa, rozvíjať sa, mať svoje osobné ambície a dosahovať ich. No všimnime si, aj dnešný svet hovorí: staň sa niekým, snaž sa uchvátiť moc, využi všetky svoje schopnosti, aby sa ukázalo, kto si. A tak sa zmyslom života mnohých ľudí dnešnej doby stáva úspech, kariéra, moc, sláva, peniaze. V rebríčku hodnôt stoja na prvom mieste, sú zmyslom a cieľom života. Sú niečím absolútnym. Zdanlivo absolútnym. Tí, čo toto všetko dosahujú sú často nešťastní, nenaplnení, frustrovaní. Príchodom Božieho kráľovstva sa mnohé v živote človeka stalo relatívne, to čo sa zdalo, že má hodnotu, svoju hodnotu stratilo. To, čo je v očiach tohto sveta veľké, v očiach Božích je bezvýznamné, márne a dočasné. Božie oči vnímajú vnútornú hodnotu našich skutkov. Nie ani tak to, čo konáme, ale s akým úmyslom, vnútorným postojom. Byť služobníkom a slúžiť predpokladá pokoru a lásku. Pokora a láska sú podstatou služby, pokora a láska spojená s dávaním a v dávaní seba, dávajú aj našej ambicióznosti tu pravú vnútornú hodnotu.

Postoj k vlastnej ambicióznosti, snahe realizovať sa a niečo dosiahnuť, veľmi pekne vyjadril blahoslavený Jose María Escrivá Balaguer, zakladateľ Opus Dei. Hovorí: „Každá činnosť – bez ohľadu na to, aká je dôležitá, nech sa ti stane prostriedkom slúžiť Bohu a ľuďom: to ti odhalí pravú dimenziu nášho konania. Kto naozaj miluje, tomu neostáva čas, aby sa sám hľadal: stráca priestor pre pýchu a objavuje len samé príležitosti, ako slúžiť.“¹

Nezabúdajme; čokoľvek robíme, či sa usilujeme, by bolo márne a nezmyselné, keby to bolo samo o sebe cieľom. Usilujme sa každé naše snaženie a prácu pozdvihnúť do nadprirodzenej roviny, nech všetko, čo robíme je v pokore a láske službou Bohu a ľuďom. Tak sa všetko v našom živote stáva Božím dielom a my sa stávame v Božích očiach a v jeho kráľovstve veľkými.

Amen.

---

¹ ESCRIVÁ, J.: *Výhňa*. Trnava : Spolok svätého Vojtecha, 1999, s. 166.
